

При Мама

И ето, пристигнах ... Синееше мракът.
Отминаха толкова много години.
Пак същите бяха чемширът, чардакът
и ниската маса с паничка малини.

Жената пристъпи с въздишка към мене -
аз знаех, тя друг на света вече няма,
отнело бе всички коварното време.
Жената във тъмната стая бе мама.

Тя искаше мъничко днес от живота -
да бъде по-често сама с дъщеря си.
А колко и липсвам разбирах, защото
в писмата си пишеше само : “ Ела си ...”

Но дните отминаха - шеметно къси
при мама и къщата с малка градина,
навярно в сърцето и нещо се скъса,
когато аз трябваше пак да замина.

И както в молитва, с напукани пръсти,
потънала в своята неясна тревога,
жената на пътя пред мен се прекръсти,
тъй както навярно се моли на Бога.

Живко Колев